

За п'ять кроків до кохання

Автор:

Ліппінкотт Рейчел

За п'ять кроків до кохання

Рейчел Ліппінкотт

Тобіас Яконіс

Міккі Дотрі

П'ять кроків і в жодному разі не ближче. Інакше це може вбити Стеллу. Чому? Рідкісна хвороба, яка з дитинства не давала жити нормальним життям. Не наближайся, не варто. Незабаром на неї чекає операція, і нарешті все буде добре. Та все одно тримай дистанцію. Коли тобі хочеться обійняти її чи торкнутися волосся – не наближайся до неї, Вілле. Ти саме той, кого вона мусить уникати попри все. Навіть один твій подих може зруйнувати все її життя. Якщо ти хочеш, щоб вона жила, – тримайся на відстані. Але я знаю, ти не можеш. Чому саме ти закохався в неї? Чому вона покохала саме тебе? Разом – не можна. Окремо – неможливо...

Рейчел Ліппінкотт, Міккі Дотрі, Тобіас Яконіс

За п'ять кроків до кохання

Text copyright © 2018 by CBS Films, Inc.

© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2019

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2019

Жодну з частин даного видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Published by arrangement with Simon & Schuster Books For Young Readers, an imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system, without permission in writing from the Publisher

Перекладено за виданням:

Lippincott R. Five Feet Apart: A Novel / Rachael Lippincott, Mikki Daughtry, Tobias Iaconis. – New York: Simon & Schuster Books For Young Readers, 2018. – 288 p.

Присвячується Елісон.

Р. Л.

Цю книгу і кінофільм ми присвячуємо всім пацієнтам, родинам, медичному персоналу та близьким, які щодня мужньо ведуть боротьбу з кістозним фіброзом. Сподіваємося, що історія Стелли й Вілла допоможе поширити відомості про цю хворобу, а одного дня і принести зцілення.

М. Д. і Т. Я.

Розділ 1

Стелла

Я простежую контур сестриного малюнка – моря квітів у формі легень. З усіх країв здвоєних овалів вириваються пелюстки ніжно-рожевих, глибоко-білих і вересово-блакитних барв, але кожній властива якась унікальність, живість, що, здається, не зів'яне ніколи. Декотрі з квіток ще не розпустились, і я відчуваю обіцянку життя, яке лише чекає, аби вивільнитися з крихітних бруньок під тиском мого пальця. Ці – мої улюблені.

Я частенько питаю себе, як це – мати такі здорові легені. Такі живі. Глибоко вдихаю, відчуваючи, як повітря торує собі шлях до мого тіла і назад.

Ковзнувши по останній пелюстці останньої квітки, моя рука повисає, пальці тягнуться зоряним тлом – кожну цятку світла Еббі вималювала окремо, намагаючись зобразити нескінченність. Прибравши руку, я відкашлююсь і нахилиюсь узяти з ліжка наше спільне фото. З-під товстих вовняних шарфів визирають однакові усмішки, а святкові вогні в парку далі вулицею блимають над головами, зовсім як зорі на її малюнку.

Є в цьому щось чарівне. М'яке світло паркових ліхтарів, білий сніг, налиплий до гілок дерев, тихий спокій в усьому. Торік задля цього фото ми ледь не відморозили собі зади, але така була наша традиція. Ми з Еббі сміливо долали холод, щоб разом побачити святкові вогні.

Це фото завжди нагадує мені те відчуття. Відчуття, що ми з сестрою вирушаємо назустріч пригодам, лише вдвох, і цілий світ відкривається перед нами, мов розгорнута книга.

Беру канцелярську кнопку й вішаю світлину поряд із малюнком, а тоді сідаю на ліжко й дістаю з тумбочки свій кишеньковий записник і олівець. Опускаю очі в довгий список завдань, складений для себе сьогодні вранці, від пункту 1 «Скласти список завдань», уже перекресленого приємною ризикою, й аж до

пункту 22 «Поміркувати про життя після смерті».

Пункт 22 був, мабуть, трохи амбіційним як для вечора п'ятниці, та принаймні зараз я можу викреслити пункт 17 «Прикрасити стіни». Оглядаю колись сувору кімнату, яку більшу частину ранку перетворювала на свою, вже вкотре. Тепер вона обвішана художніми творами, що їх роками дарувала мені Еббі, і часточки кольору й життя на білих клінічних стінах впадають в око. Кожен твір – результат чергового перебування в лікарні.

Ось я під крапельницею з голкою в руці, а з пакета з рідиною розлітаються метелики різних форм, кольорів і розмірів. Ось я з носовою трубкою, чий шнур скручений у символ нескінченності. Ось я з інгалятором, звідки виривається пара, утворюючи туманний німб. А ось найніжніший малюнок – побляклий вихор зірок, який вона намалювала в мій найперший приїзд сюди.

Він не такий відшліфований, як її останні твори, але чомусь за це я люблю його більше.

А просто під усією цією живістю... лежить моя купа медичного обладнання поряд із незугарним лікарняним стільцем, оббитим зеленою штучною шкірою, – стандартне меблювання кожної палати тут, у Сент-Грейс. Тривожно дивлюся на порожню стійку крапельниці, знаючи, що перший з багатьох курсів антибіотиків на найближчий місяць почнеться рівно за годину і дев'ять хвилин. Щастить же мені.

– Сюди! – гукає голос просто під моїми дверима.

Підводжу очі – двері повільно, зі скрипом прочиняються, і в маленькій шпарині з'являються два обличчя. Каміла і Мія відвідували мене тут мільйон разів за останні десять років, а все не можуть потрапити з вестибюля до моєї палати, не розпитавши всіх у будівлі, куди йти.

– Помілилися кімнатою, – кажу я, всміхаючись, а в них на обличчях проступає вираз щирого полегшення.

Мія сміється й відчиняє двері до кінця.

– Якщо чесно, цілком могли. Це місце й досі – такий лабіринт, страшне.

– То ви раді? – кажу я й підстрибую обійняти їх обох.

Каміла відсторонюється, щоб роздивитись мене, й надуває губи. Її темно-русяве волосся практично розсипається вздовж тіла.

– Друга поспіль поїздка без тебе.

Це так. Уже не вперше кістозний фіброз не дає мені вирушити з класом чи то в подорож, чи на сонячні канікули, чи то на шкільну подію. Приблизно сімдесят відсотків часу мое життя йде цілком звичайним чином. Я ходжу до школи, тусуюся з Камілою й Мією, працюю над моїм застосунком. Лише роблю це все з недорозвиненими легенями. Але решту тридцять відсотків часу моїм життям керує КФ. Тобто, коли треба повернутися до лікарні підтягнути здоров'я, я пропускаю такі заходи, як поїздка з класом до музею мистецтв чи, як-от зараз, наша шкільна подорож до Кабо.

Так сталося, що нинішнє лікування зосереджене навколо потреби накачати мене антибіотиками, щоб нарешті позбавити болю в горлі й лихоманки, які ніяк не зникнуть.

А, і ще моя легенева функція стрімко гіршає.

Мія падає на мое ліжко і з театральним зітханням розлягається на ньому.

– Це ж лише на два тижні. Упевнена, що не можеш поїхати? Наша остання шкільна подорож, Стелло!

– Упевнена, – твердо кажу я, і вони розуміють, що це не жарт.

Ми дружимо з середньої школи, і вони вже знають, що, коли йдеться про плани, останнє слово за КФ.

Не скажу, що мені не хочеться їхати. Просто це в буквальному сенсі питання життя і смерті. З цієї причини я не можу поїхати до Кабо чи будь-куди – бо ризикую не повернутися. Не можу вчинити так зі своїми батьками. Не зараз.

– Ти ж була головою підготовчого комітету цього року! Не можна попросити їх перенести твої процедури? Ми не хочемо, щоб ти стирчала тут, – каже Каміла, жестом обводячи лікарняну палату, яку я так старанно прикрасила.

Хитаю головою.

– У нас іще будуть спільні весняні канікули! А я не пропускала весняних вікендів із близькими друзями з восьмого класу, коли застудилася! – кажу я, з надією всміхаючись і переводячи погляд з Каміли на Мію і назад.

Проте жодна з них не всміхається у відповідь, натомість обидві продовжують дивитися так, наче я вбила їхніх домашніх улюбленців.

Помічаю в обох сумки з купальниками, які попросила їх принести, тож вихоплюю сумку з рук Каміли, відчайдушно намагаючись змінити тему.

– О-о, вибір купальників! Треба обрати найкращі!

Якщо вже я не ніжитимусь в обраному купальнику під теплим сонцем Кабо, то вважаю, що можу хоч трохи насолодитися ним через подруг, обравши купальники їм у подорож.

Це підбадьорює їх обох. Ми квапливо витрушуємо їхні сумки мені на ліжко, створюючи місиво квіточок, горошку й неонових тканин.

Переглядаю ворох купальників Каміли, вихоплюю червоний – щось середнє між низом бікіні і відрізом нитки, без сумніву, успадкований від її старшої сестри Меган.

Жбурляю його їй.

– Оцей. Дуже у твоєму стилі.

Її очі розширюються, і вона прикладає його до талії, здивовано поправляючи окуляри в дротяній оправі.

– Тобто лінії засмаги будуть пречудові...

– Каміло, – кажу я, хапаючи бікіні в синьо-білу смужку, яке точно сидітиме на ній як влите. – Я пожартувала. Оцей ідеально пасуватиме.

З явним полегшенням вона вихоплює в мене бікіні. Переводжу увагу на ворох купальників Мії, але та зайнята – сидить на зеленому лікарняному стільці в кутку й строчить повідомлення з незмінною усмішкою на обличчі.

Дістаю з купи цільний купальник, який у неї ще з уроків плавання в шостому класі, і, криво посміхаючись, простягаю їй.

– Як тобі оцей, Міє?

– Подобається! Класний вигляд! – каже вона, шалено набираючи текст.

Каміла фиркає, складаючи свої купальники назад до сумки, й хитро всміхається мені.

– У Мейсона з Брук – усе, – пояснює вона.

– О Господи. Бути не може! – кажу я.

Оце так новина. Фантастична новина. Звісно, не для Брук. Але Мія вмирала за Мейсоном ще з уроків англійської в місіс Вілсон у десятому класі, тож ця поїздка для неї – шанс нарешті зробити свій хід.

Мене добиває, що я не можу бути там із нею й допомогти втілити вбивчий десятикроковий план шаленого курортного роману з Мейсоном.

Мія відкладає телефон і буденно знизує плечима. Підіймається, вдаючи, що розглядає малюнок на стіні.

– Нічого особливого. Зустрінемо його з Тейлором в аеропорту завтра вранці.

Я кидаю на неї погляд, і вона розпливається в широкій усмішці.

– Гаразд, дещо особливе в цьому є!

Ми всі верещимо від радощів, і я підіймаю гарненький цільний купальник у горошок – супервінтажний і цілком у її стилі. Вона киває, вихоплює його в мене з рук і прикладає до себе.

– Саме сподівалася, що ти обереш цей.

Обернувшись, бачу, як Каміла нервово поглядає на годинник. Не дивно – вона чемпіонка з прокрастинації і, певно, ще жодної речі до Кабо не збрала.

Окрім бікіні, звісно.

Вона бачить, що я помітила її погляд на годинник, і полохливо всміхається.

– Мені ще треба купити пляжний рушник на завтра.

Типова Каміла.

Я встаю, і серце завмирає від думки, що вони йдуть; але я не хочу затримувати їх.

– Дівчата, вам уже пора! У вас же літак із самого рання.

Мія обводить сумним поглядом кімнату, доки Каміла пригнічено крутить сумку з купальниками в руці. Через них двох усе стає важчим, ніж я очікувала. Ковтаю відчуття провини та образи, що закипають усередині. Це ж не вони пропускають останню шкільну поїздку до Кабо. Вони хоча б будуть разом.

Я широко всміхаюсь обом, практично виволікаючи їх за двері. Щоки болять від усього цього вдаваного позитиву, та я не хочу зруйнувати його – заради них.

– Ми надішлемо тобі купу фотографій, окей? – каже Каміла, обіймаючи мене.

– Та вже надішліть! Прифотошопиш мене до кількох, – кажу я Мії, яка творить в Адобі справжні дива. – І тоді навіть не скажеш, що мене там не було!

Вони тупцяють у дверях, і я надмірно закочую очі, жартома виштовхуючи їх у коридор.

– Тікайте звідси. Ідіть, і чудової вам поїздки.

– Ми тебе любимо, Стелло! – гукають вони, йдучи коридором.

Я дивлюся їм услід, і махаю, доки пружні кучері Мії зникають, і раптом усвідомлюю, що нічого так сильно не хочу, як піти разом з ними збирати речі замість розпаковувати їх.

Моя усмішка в'яне, щойно я зачиняю двері й бачу стару родинну світлину, акуратно приколоту в кімнаті до моїх дверей.

Її зробили влітку кілька років тому, на парадному ганку нашого дому під час барбекю на Четверте липня[1 - День незалежності США. (Тут і далі прим. перекл.)]. Камера впіймала мить, коли я, Еббі, мама й тато дурнувато всміхаємося всі разом. Відчуваю наплив туги за домом і чую скрип зношеної хиткої деревини парадних східців, що риплять під нами, коли ми зі сміхом зсуваємося до купи задля фотографії. Я сумую за цим відчуттям – що всі ми разом, щасливі й здорові. І так більшу частину часу.

Це не допомагає. Зітхнувши, я відходжу й кидаю погляд на візок із ліками.

Правду кажучи, мені тут подобається. З шести років це мій дім удалині від дому, тож зазвичай я не проти приїздити сюди. Я отримую свої процедури, вживаю ліки, набираю вагу на молочних коктейлях, принагідно бачуся з Барб і Джулі та іду – до наступного загострення. Усе дуже просто. Але цього разу я відчуваю занепокоєння, навіть тривогу. Бо замість того, щоб лише хотіти одужати, я мушу одужати. Заради батьків.

Адже вони взяли й зіпсували все, коли розлучились. А втративши одне одного, вони не переживуть, якщо втратять ще й мене. Я це знаю.

Якщо мені покращає, тоді, можливо...

Крок за кроком прямую до настінного кисню. Двічі перевіряю, чи вимірювач швидкості течії встановлений правильно, і слухаю рівномірне шипіння кисню, що надходить звідти, а тоді вставляю кінці носової трубки у вуха й просуваю її зубці до носа. З зітханням опускаюся на знайомо незручний лікарняний матрац і глибоко вдихаю.

Тягнуся до кишенькового записника, щоб прочитати наступний пункт у моєму списку завдань і цим зайняти себе: «18. Записати відео».

Я беру олівець і замислено прикушую його, вдивляючись у раніше написані слова. Досить дивно, що зараз здається легшим думати про потойбічне життя.

Але список є список, тож я видихаю й тягнуся до тумбочки по ноутбук, сидячи по-турецьки на новій квітчастій ковдрі. Я придбала її вчора в «Таргеті», доки Каміла з Мією купували одяг для Кабо. Мені навіть не потрібна була ковдра, але вони з таким завзяттям допомагали мені обрати щось для лікарні, що ніяково було не купити. Принаймні вона дещо пасує до моїх теперішніх стін, яскравих, насичених і барвистих.

Нетерпляче вистукую пальцями по клавіатурі й скоса поглядаю на своє відбиття на екрані, доки завантажується комп'ютер. Насуплено роздивляюся кучму довгого русявого волосся й намагаюся пригладити його, знов і знов розчісуючи пальцями. Невдоволена, знімаю з зап'ястка гумку для волосся й стягую його в безладний вузол, намагаючись мати хоча б наполовину пристойний вигляд для цього відео. Беру з тумбочки примірник «Програмування на Java під Android» і підкладаю під ноутбук, щоб не показувати зайвого під підборіддям і бути хоч трохи більш привабливою в записі.

Увійшовши до свого акаунту на YouTube Live, налаштовую веб-камеру, щоб видно було малюнок Еббі з легенями просто за моєю спиною.

Ідеальне тло.

Заплющую очі й глибоко вдихаю, чуючи знайомий свист, із яким легені відчайдушно намагаються всотати повітря крізь море слизу. Повільно видихаючи, чіпляю на обличчя широку усмішку, як на вітальній листівці від Hallmark, перш ніж розплющити очі й натиснути Enter для початку трансляції.

– Привіт, люди. У всіх добра Чорна п'ятниця? Я чекала на сніг, який так і не випав!

Кидаю погляд у куток екрана, розвертаючи камеру до лікарняного вікна – небо хмарно-сіре, дерева за склом зовсім голі. Усміхаюся: мій стрім постійно набирає понад тисячу глядачів – незначна частка від 23 940 підписників на YouTube, що підключаються дивитись, як іде моя боротьба з кістозним фіброзом.

– Отже, я могла б збиратися на літак до Кабо в останню шкільну подорож, але натомість проведу це свято у своєму другому домі, дякувати легкому болю в горлі.

А також шаленій лихоманці. Пригадую, як мені виміряли температуру вранці під час реєстрації – електронні цифри на градуснику миготіли чітким 102[2 - 38,9 градусів за Цельсієм.]. Але я не хочу згадувати про це у відео, бо мої батьки неодмінно переглядатимуть це згодом.

Зараз ім лише відомо, що в мене надокучлива застуда.

– Кому потрібні цілих два тижні сонця, синього неба й пляжів, коли можна місяць розкошувати просто в себе на задньому дворі?

Викладаю список переваг, рахуючи їх на пальцях.

– Подивимось. У мене цілодобовий консьерж, необмежена кількість шоколадного пудингу й послуги пральні. А, і ще цього разу Барб умовила докторку Гемід дозволити тримати всі мої ліки та обладнання у себе в палаті! Переконайтеся!

Розвертаю веб-камеру до купи медичного обладнання, а потім – до візка з ліками біля себе, вже ідеально впорядкованими в алфавітному і хронологічному порядку згідно з графіком дозування, що я внесла у власноруч розроблений застосунок. Нарешті він готовий до тестового запуску!

Це був пункт 14 у сьогоднішньому списку завдань, і я неабияк пишаюся тим, що вийшло.

Комп'ютер дзеленчить – починають надходити коментарі. Бачу один, де згадують ім'я Барб із кількома смайликами-сердечками. Вона улюблениця загалом, та й моя. Відколи я вперше лягла до лікарні понад десять років тому, вона працює тут пульмонологом, пригощає цукерками мене та інших фіброзників, як от мого спільника По. Вона тримає нас за руку під час найнестерпніших нападів болю, наче їй це нічого не варто.

Близько половини цього часу я знімаю відео на YouTube, поширюючи інформацію про кістозний фіброз. За ці роки мої операції, процедури й візити до Сент-Грейс набрали більше глядачів, ніж я могла уявити. Вони лишалися зі мною в період мого недолугого носіння брекетів і всього іншого.

– Моя легенева функція знижена до тридцяти п'яти відсотків, – кажу я, заново розвертаючи камеру до себе. – Докторка Гемід каже, я зараз стабільно рухаюся вгору в списку претендентів на трансплантацію. Я пробуду тут місяць, уживатиму антибіотики, дотримуватимусь курсу лікування... – Я переводжу погляд на малюнок позаду – здорові легені красуються наді мною, тільки недосяжні.

Хитаю головою і з усмішкою нахиляюся взяти пляшечку з візка.

– Це означає: вчасно приймати ліки, носити віброжилет, щоб розрідити той слиз, і... – я підіймаю пляшечку, – щовечора вживати цілу порцію рідкого харчування крізь гастротомічну трубку. Якщо котрась пані шкодує, що не може з'їдати п'ять тисяч калорій на день і мати при цьому готове до курорту тіло, я згодна помінятися.

Комп'ютер знову дзеленчить – повідомлення течуть одне за одним. Прочитавши декілька, я дозволяю позитивному настрою витіснити весь негатив, з яким бралася до цієї справи.

«Тримайся там, Стелло! Ми тебе любимо!»

«Виходь за мене!»

– Нові легені можуть надійти будь-якої миті, тож я маю бути готова! – я кажу ці слова так, наче всім серцем у них вірю. Хоча по всіх цих роках навчилася не плекати завеликих надій.

ДЗІНЬ! Ще одне повідомлення.

«У мене КФ, і ти нагадуєш мені, що треба завжди лишатись на позитиві. Цілую».

Мое серце теплішає, і насамкінець я широко всміхаюся на камеру тій людині, котра веде ту ж боротьбу, що і я. Цього разу щиро.

– Гаразд, люди, дякую, що подивились! А зараз я маю ще раз перевірити свої денні й ранкові ліки. Знаєте ж, яка я до всього прискіплива. Сподіваюсь, у всіх був чудовий тиждень. Бувайте!

Я завершую пряму трансляцію, повільно видихаю і, закриваючи браузер, бачу на екрані усміхнені обличчя, готові до зимового балу. Я, Каміла і Мія тримаємося за руки, усі з однаковою глибоко-червоною помадою на губах, яку разом обрали в «Сефорі». Каміла хотіла яскраво-рожеву, але Мія переконала нас, що червоний – саме той колір, котрий ПОТРІБЕН нам у житті. Досі не впевнена, що це так.

Лягаючи знов, я беру до рук потертого ведмедика панду, що спочиває на моїх подушках, і міцно обіймаю його. Латка – так назвала його моя сестра Еббі. І яким же влучним виявилось це ім'я. Роки поїздок зі мною до лікарні й назад помітно позначилися на ньому. Різнокольорові латки нашиті поверх прорваних місць, де вилізла набивка, коли я надмірно стискала його під час найбільш важких процедур.

У двері стукають, і тієї ж секунди вони відчиняються – вривається Барб із повними руками пудингу для заїдання ліків.

– Я повернулася! Роздача!

У Барб мало що змінилося за останні шість місяців чи за останні десять років – вона й досі найкраща. Те саме коротке кучеряве волосся. Та сама кольорова медична форма. Та сама усмішка, що освітлює цілу кімнату.

Але слідом за нею входить Джулі на останньому терміні вагітності й несе крапельницю.

Ось це вже неабияка зміна за останні півроку.

Я ковтаю свій подив і всміхаюся Барб, яка опускає чашки пудингу на край ліжка, щоб я розставила їх на візку, а потім дістає список – ще раз переконатися, що в ньому є все необхідне.

– Що б я без тебе робила? – питаю я.

– Померла б, – підморгує вона.

Джулі підвішує біля мене пакет з антибіотиками, зачіпаючи животом мою руку. Чому вона не сказала мені, що вагітна? Я ціпенію, ледве всміхаючись, дивлюся на її опукле черевце й намагаюся м'яко відсунутися.

– За останні півроку чимало змінилося!

Вона потирає живіт, і її блакитні очі яскраво сяють, коли вона всміхається мені.

– Хочеш відчути, як вона буцає ніжками?

– Ні, – мовлю я, трохи надто поспішно.

Мені ніяково бачити, як її злегка ошелешує моя прямота і її біляві брови вигинаються від подиву. Але я зовсім не хочу, щоб мое прокляття опинилося поряд із цим прекрасним, здоровим немовлям.

На щастя, вона переводить погляд на тло мого робочого столу.

– То ваша фотка з зимового балу? Я бачила кілька таких в інсті! – захоплено каже вона. – Як це було?

– Супер як весело! – кажу я піднесеним тоном, коли ніяковість тане. Відкриваю теку на робочому столі, повну фотографій. – Цілих три пісні відтягувалася на дискотеці. Покаталася в лімузині. Їжа була класна. Ще й устигла повернутися до десятої тридцять, перш ніж утомилась, а це набагато краще, ніж я очікувала! Кому потрібен відбій, коли тіло саме все знає, так?

Я показую їй та Барб кілька наших світлин, зроблених удома в Мії перед танцями, доки вона ставить мені крапельницю й вимірює кров'яний тиск і рівень кисню.

Пригадую, як колись боялася голок, але з кожним забором крові й з кожною крапельницею цей страх потроху відступав. Тепер я навіть не здригаюсь. І тому почувуюся сильною щоразу, як мене тицяють чи штрикають. Наче здатна все перемогти.

– Добре-добре, – каже Барб, коли вони вже мають усі мої життєво важливі показники й припиняють охкати-ахкати над моєю блискучою сріблястою трапецієвидною сукнею з білою трояндовою бутоньєркою.

Каміла, Мія та я вирішили помінятися бутоньєрками, коли пішли дівочою компанією на бал. Я не хотіла йти туди з парою, тим більше що мене й не запрошували. Цілком імовірно, мені б довелося піти звідтіля серед білого дня або стало б зле під час танцю, а це нечесно щодо того, з ким я прийшла б. Вони обидві не хотіли, щоб я почувалася покинутою, тож замість того, щоб шукати собі пару, вирішили, що ми підемо разом. Однак через перспективи з Мейсоном дуже малоймовірно, що так буде й на випускному.

Барб киває на заповнений ліками візок, поклавши руку на стегно.

– Я все одно приглядатиму за тобою, але в тебе цілком непогано виходить.

Вона підіймає пляшечку з пігулками.

– Не забудь, ти повинна прийняти це з їжею, – каже вона, обережно ставить її назад і бере в руки іншу. – І подбай, щоб не...

– Зрозуміло, Барб, – кажу я.

Вона щойно взяла свій звичний материнський тон, але переможено здимає руки. Глибоко в душі вона знає, що все зі мною буде абсолютно добре.

Я махаю їм на прощання, коли вони вдвох прямують до дверей, і за допомогою пульта надаю ліжку трохи більш сидячого положення.

– До речі, – повільно каже Барб, коли Джулі вислизає з кімнати. Її очі звужуються, і вона дивиться на мене з м'якою засторогою. – Я хочу, щоб ти спочатку закінчила крапельницю, але По вже вселився до палати 310.

– Що? Справді? – кажу я, і мої очі розширюються – я пориваюся самотужки вистрибнути з ліжка, щоб знайти його. Повірити не можу: він не повідомив мені, що буде тут!

Барб робить крок уперед, бере мене за плечі й м'яко штовхає назад на ліжку, не даючи повністю встати.

– Що саме з «Я хочу, щоб ти спочатку закінчила крапельницю» ти не зрозуміла?

Я боязко всміхаюся їй, але як вона може сварити мене? По був першим, із ким я подружилася, потрапивши до лікарні. Він єдиний, хто справді розуміє. Ми разом боролися з КФ десятком цих дурних років. Ну, тобто разом на безпечній відстані.

Нам не можна наближатись одне до одного. Для пацієнтів із кістозним фіброзом перехресне зараження певним штамом бактерії – величезний ризик. Один дотик між двома фіброзниками може в прямому сенсі вбити обох.

Її серйозна насупленість поступається м'якій усмішці.

– Заспокойся. Розслабся. Випий заспокійливе, – вона жартома оглядає візок із ліками. – Не буквально.

Я киваю й вибухаю щирим сміхом – від новини, що По теж тут, мене накриває свіжою хвилею полегшення.

– Я зазирну пізніше, щоб допомогти тобі з віброжилетом, – каже Барб через плече, виходячи.

Схопивши телефон, швиденько набираю повідомлення замість того, щоб божевільно мчати коридором до палати 310.

«Ти тут? Я теж. Ремонтуюся».

Не минає й секунди, як мій екран спалахує його відповіддю:

«Бронхіт. Так сталося. Житиму. Заходь і помахай мені пізніше. Зараз спати».

Я відкидаюся в ліжку і довго й повільно видихаю.

Правду кажучи, я хвилююся через цей візит.

Моя легенева функція дуже швидко впала до тридцяти п'яти відсотків. І зараз понад лихоманку і хворе горло мене бісить провести цілий місяць тут, у лікарні, терпіти процедуру за процедурою, щоб завадити хворобі, доки мої друзі далеко. Дуже бісить. Тридцять п'ять відсотків – цифра, через яку моя мама ночами не спить. Вона цього не каже, але це каже її комп'ютер. Нескінченні пошуки інформації про пересадки легень і відсотки легеневої функції, новими словами й у нових виразах, але ідея завжди та сама. Як дати мені більше часу. Через це мені страшніше, ніж будь-коли до того. Але не за себе. Коли в тебе КФ, ти в певному розумінні звикаєш до думки, що помреш молодим. Ні, я боюся за батьків. Боюся, що буде з ними в разі найгіршого тепер, коли вони не разом.

Але коли тут По – той, хто розуміє, – я можу пережити це. Щойно дозволю собі по-справжньому побачитися з ним.

Решта дня спливає повільно.

Я працюю над застосунком, двічі перевіряючи, чи полагодила програмну помилку, що постійно вистрибувала при спробі запустити його на своєму телефоні. Наношу трохи фуцидину на запалену шкіру навколо гастротрубки, намагаючись надати їй не такого пожежно-червоного, а більше літньо-західного рожевого відтінку. Раз і двічі перевіряю свою купку пляшечок і пігулок «перед сном». Відповідаю на щогодинні повідомлення батьків. Дивлюся з вікна, як тане день, і бачу парочку мого віку, що сміються й цілуються, входячи до лікарні. Не щодня бачиш щасливу пару, яка йде до лікарні. Дивлячись, як вони тримаються за руки й пристрасно презираються, питаю себе, як це – коли хтось на тебе так дивиться. Люди завжди дивляться на мою носову трубку, на мої шрами, на мою гастротрубку, а не на мене.

І від цього хлопці не стають у чергу біля моєї шафки.

Я «зустрічалася» з Тайлером Поллом першого року в старшій школі, але це тривало лише місяць, доки я не злягла з інфекцією й не потрапила до лікарні на кілька тижнів. Уже за кілька днів повідомлення від нього стали надходити дедалі

рідше, і я вирішила порвати з ним. Та це й було зовсім не схоже на оту парочку надворі. У Тайлера пітніли долоні, коли ми трималися за руки, і він наносив стільки спрею Ахе, що кожного разу, як ми обіймалися, у мене починався напад кашлю.

Ці думки анітрохи не допомагають відволіктися, тож я навіть пробую виконати пункт 22 зі свого списку «Поміркувати про життя після смерті» й читаю трохи з книги «Життя, смерть і безсмертя: подорож душі».

Але вже скоро я обираю просто лежати на ліжку, дивлячись у стелю й слухаючи свист власного подиху. Чую, як повітря з натугою пробивається через слиз, що заповнює простір моїх легень. Перевертаючись, я відкриваю пляшечку фловенту, аби трохи допомогти легеням. Наливаю рідину в інгалятор біля ліжка, маленький апарат з гудінням запускається, і випари ллються крізь ротovu насадку.

Сідаю, дивлячись на малюнок легень, доки роблю вдих і вдих.

Вдих і видих.

Вдих і... видих.

Сподіваюся, коли батьки прийдуть відвідати мене в наступні кілька днів, мій подих буде не таким натужним. Кожному з них я сказала, що до лікарні сьогодні вранці мене відвезе інший, насправді ж просто замовила сюди «убер» від перехрестя біля нового маминого помешкання. Не хочу, аби комусь із них довелося знову бачити мене тут – принаймні доки не матиму кращого вигляду.

Мама вже й без того кидала на мене стурбовані погляди, коли довелося надіти концентратор кисню, аби просто спакуватися.

У двері стукають, і я відриваю погляд від стіни, в яку дивлюся, сподіваючись, що це По зайшов помахати мені. Виймаю з рота насадку, і у двері зазирає Барб. Вона кидає хірургічну маску й гумові рукавички на столик біля моїх дверей.

– Новенька нагорі. Зустрінемося хвилин за п'ятнадцять?

Мое серце підстрибує.

Я киваю, вона широко всміхається мені й вислизає з кімнати. Хапаю ротом насадку й востаннє швидко ковтаю фловент, щоб якнайбільше заповнити його парюю легені, перш ніж устати й піти. Вимкнувши інгалятор, беру переносний концентратор кисню, що заряджається біля ліжка, натискаю круглу кнопку посередині, щоб увімкнути його, і вішаю на плече. Вставивши носову трубку, прямую до дверей, на ходу натягую сині гумові рукавички й заправляю маску за вуха.

Узувши свої білі кросівки, відчиняю двері палати й вислизаю у вибілений коридор, вирішивши йти довгим маршрутом, щоб проминути кімнату По.

Проходжу біля поста медсестер посеред поверху, змахом вітаючись з молодою помічницею медсестри на ім'я Сара, яка всміхається через стінку новенької, гладенької металевої кабінки.

Споруду замінили ще до мого останнього приїзду півроку тому. Вона тієї ж висоти, що й раніше, але тоді була зі старого дерева, як, мабуть, від самого заснування лікарні шістдесят з лишком років тому. Пам'ятаю, як була досить малою, щоб прослизнути під її стінкою туди, де була кімната По, і ще лишалося кілька дюймів між моєю головою і краєм стола.

Зараз він мені до ліктя доходить.

Прямуючи коридором, я всміхаюся від вигляду маленького колумбійського прапорця, приклеєного з внутрішнього боку прочинених дверей – перевернутий скейтборд не дає їм остаточно зачинитися.

Я зазираю всередину й бачу По, який міцно спить у ліжку, згорнувшись на диво маленьким калачиком під своєю картатою ковдрою, а вишуканий портрет Гордона Ремзі, вивішений просто над ліжком, приглядає за ним.

Малюю сердечко на прибитій ззовні до дверей письмовій дошці – нехай знає, що я тут була, – і рушаю коридором до подвійних дерев'яних дверей, що виходять до головної частини лікарні, і вгору на ліфті, далі крилом С, через місток до корпусу 2 і прямісінько до відділення неонатальної інтенсивної терапії.

Одна з переваг лікування тут понад десять років у тому, що я знаю лікарню, як свій рідний дім. Кожен виткий коридор, приховані сходи чи потаємний шлях

навпростець мною досліджені вздовж і впоперек.

Та не встигаю я відчинити подвійні двері, як двері палати біля мене розчахуються, і, озирнувшись, я з подивом бачу профіль високого худого хлопця, якого ніколи раніше не зустрічала. Він стоїть у дверях кімнати 315, в одній руці тримаючи блокнот для замальовок, а в іншій – вугільний олівець. Його зап'ясток охоплює білий лікарняний браслет, як у мене.

Я завмираю на місці.

Його скуйовджене темно-каштанове волосся перебуває в чарівному безладі – наче він щойно зійшов зі сторінок Teen Vogue і раптом опинився посеред лікарні Сент-Грейс. Його очі яскраво-блакитні, а їхні кутки беруться зморшками, коли він говорить.

Але понад усе впадає в око його усмішка. Кривувата, чарівна і має магнетичну теплоту.

Він такий гарний – здається, моя легенева функція падає ще відсотків на десять.

Добре, що маска приховує половину мого обличчя, бо цього разу я не розраховувала на гарненьких хлопців на своєму поверсі.

– Я засік їхній графік, – каже він, буденним жестом закладаючи олівець за вухо.

Я беру трохи ліворуч і бачу, що він усміхається тій самій парочці, яка на моїх очах входила до лікарні.

– Тож якщо раптом не сядеш на кнопку виклику, – продовжує він, – ніхто не потурбує вас щонайменше годину. І не забувай: мені ще спати на тому ліжку, чуваче.

– Про це ми вже подбали.

Дивлюсь, як дівчина розстібає дорожню сумку, що у неї в руках, і показує йому ковдри.

Стривайте. Що?

Гарненький хлопець присвистує.

– Погляньте-но. Справжня дівчина-скаут.

– Ми ж не тварини, чуваче, – каже її бойфренд, усміхаючись широкою парубочою усмішкою.

Боже мій. Огидно. Він пускає друзів до себе в палату, як у мотель.

Кривлюсь і йду собі коридором до виходу – подалі від тієї афери, що коїться позаду.

Теж мені красень.

Розділ 2

Вілл

– Гаразд, до зустрічі, – із цими словами я підморгну Джейсону й зачиняю двері кімнати, щоб дати їм трохи приватності.

Лишаюся віч-на-віч із порожніми очницями черепа, намальованого в мене на дверях, з кисневою маскою, що звисає з рота, і написом унизу: «Лишайте сподівання всі, хто входить».

Це мав би бути слоган цієї лікарні. Чи будь-якої з півсотні тих, де я бував останні вісім місяців свого життя.

Скоса поглядаю в коридор, як зачиняються двері за дівчиною, котру я сьогодні вже бачив, – вселялася до палати далі по коридору. Бачу, як її поношені білі кросівки зникають за дверима. Вона прибула сама, навантажена дорожньою сумкою, чималою й для трьох цілком дорослих, однак на вигляд вона доволі

нівроку.

І якщо чесно. Не щодня бачиш, як лікарнею розгулює хоч трохи приваблива дівчина, лише за п'ять дверей від твоєї палати.

Зазираючи у свій блокнот, я знизую плечима, згортаю його й ховаю до задньої кишені, а тоді рушаю коридором слідом за нею. Не маю кращих планів, а стирчати тут цілу годину точно не збираюсь.

Протиснувшись у двері, бачу, як вона простує сірою кахельною підлогою, вітаючись і балакаючи мало не з кожним стрічним, ніби влаштувала персональну ходу на День подяки. Заходить у великий скляний ліфт з видом на східний вестибюль, одразу за великою нарядженою ялинкою – її, мабуть, вранці поставили, задовго до того, як начисто зжерли все, що зосталось від того Дня.

Боронь Боже лишити на виду здоровезну індичку хоч хвилиною довше.

Дивлюся, як вона підносить руки, притримуючи маску, доки нахилиється натиснути кнопку. Двері повільно зачиняються.

Починаю підніматися сходами біля ліфта, намагаючись ні в кого не врізатись, при цьому стежу, як ліфт рівномірно здіймається на п'ятий поверх. Авжеж. Біжу нагору з усією швидкістю, яку витримують легені, примудряючись влетіти на п'ятий поверх із достатнім запасом часу, щоб витримати напад кашлю та оговтатися, перш ніж вона виходить з ліфта й зникає за рогом. Потираю груди, прокашлююся й слідую за нею кількома коридорами і широким, у скляній коробці мостом, що веде до сусіднього корпусу.

Хоч вона тільки-но приїхала сьогодні вранці, а явно знає, куди йде. Судячи з її кроку й того, що вона, вочевидь, знає кожного в будівлі, я б не здивувався, якби вона виявилася мером цього закладу. Я тут два тижні і лише вчора з'ясував, як непомітно прослизнути з моєї палати до кафетерію нагорі в корпусі 2, а я ж анітрохи не страждаю на просторовий кретинізм. За всі ці роки я побував у стількох лікарнях, що знаходити в них кружні шляхи вже можна вважати моїм хобі.

Вона зупиняється неподалік від подвійних дверей з написом: «СХІДНИЙ ВХІД: ВІДДІЛЕННЯ НЕОНАТАЛЬНОЇ ІНТЕНСИВНОЇ ТЕРАПІЇ» й зазирає всередину, перш

ніж відчинити їх.

ВНІТ.

Дивно.

Мати дітей, коли в тебе КФ, – це щось із розряду надскладних завдань. Я чув, що дівчата з КФ жорстко заганяються через це, але ходити зирити на малят, яких у тебе може ніколи не бути, – це геть інший рівень.

Це просто достобіса сумно.

Існує багато всього, що бісить мене в КФ, але тільки не це. Практично всі хлопці з КФ безплідні, а це принаймні означає: можна не боятися, що від мене хтось залетить і почнеться це довбане шоу під назвою «сім'я».

Закладаюся, просто зараз Джейсон і сам би від цього не відмовився.

Глянувши в обидва боки, підступаю впритул до дверей і зазираю у вузьке віконце, щоб побачити, як вона стоїть перед оглядовою шибкою й очей не зводить з немовляти в інкубаторі за склом. Його крихітні ручки й ніжки під'єднані до апаратів, вдесятеро більших за нього.

Штовхнувши перед собою двері й прослизнувши в тьмяно освітлений коридор, я всміхаюся, секунду споглядаючи дівчину в кросівках. Не можу відірвати погляду від її відбиття у склі, за яким усе розпливається, доки я дивлюся на неї. Зблизька вона гарніша, зі своїми довгими віями й густими бровами. Навіть маска її не псує. Дивлюся, як вона відкидає з очей хвилясте жовто-русьве волосся, не зводячи рішучо-зосередженого погляду з дитини за склом.

Я кахикаю, щоб привернути її увагу.

– А я гадав, це чергова галіма лікарня, повна нудних хворих. Аж тут з'являєшся ти. Щастить мені.

Її очі зустрічаються з моїми у склі, спочатку з подивом, а потім, майже одразу – з чимось схожим на огиду. Вона знов переводить погляд на дитину й мовчить.

Що ж, це майже обнадійливий знак. Ніщо так не підходить для вдалого старту, як відразу.

– Бачив, як ти вселялася до кімнати. Ти сюди надовго?

Вона не відповідає. Якби не її гримаса, подумав би, що вона мене не чула.

– А, до мене дійшло. Я такий красунчик, що навіть слів дібрати не можеш.

Це досить зачіпає її, щоб дістати відповідь.

– Тобі хіба не треба здавати кімнати своїм «гостям»? – гиркає вона, обертаючись обличчям до мене й стягуючи з нього маску.

На мить вона захоплює мене зненацька, і я сміюся, здивований її прямою.

Це справді її дістає.

– Погодинно здаєш чи як? – питає вона, звужуючи темні очі.

– Ха! То це ти підглядала в коридорі.

– Я не підглядаю, – парирує вона. – Це ти приперся за мною сюди.

Слушне зауваження. Але вона точно підглядала першою. Удаю, що спантеличений, і підіймаю руки, глузливо визнаючи поразку.

– Хотів відрекомендуватись, але з таким ставленням...

– Дай-но вгадаю, – перериває вона. – Вважаєш себе бунтарем. Плюєш на правила, бо так ти хоч якось почувашся господарем ситуації. Правду кажу?

– Ти не помиляєшся, – я відступаю, а тоді буденно притуляюся до стіни. – Гадаєш, це симпатично? – посміхаюся до неї. – Тобто ти, мабуть, вважаєш це надзвичайно чарівним. Стоїш у коридорі бозна-скільки часу й витріщаєшся.

Вона закочує очі, явно не в захваті від мене.

- Здавати свою палату друзям для сексу – це точно несимпатично.

А, вона справжня пай-дівчинка.

- Сексу? Та що ти, ні. Вони збиралися влаштувати там трохи галасливі збори книжкового клубу десь на годину.

Вона зиркає на мене, явно не в захваті від мого сарказму.

- А. Он воно що, – кажу я, схрещуючи руки на грудях. – Ти щось маєш проти сексу.

- Звісно, ні! У мене був секс, – каже вона, і її очі розширюються, коли ці слова вивалюються в неї з горла. – Це нормально...

Це найбільша брехня, яку я чув за цілий рік, а я ж практично оточений людьми, котрі намагаються підсолодити той факт, що я помираю.

Я сміюся.

- «Нормально» – це якось не дуже схвально, але я шукаю спільну мову скрізь, де можна.

Її густі брови суворо сходяться.

- У нас немає нічого спільного.

Я підморгну – надто вже весело дражнити її.

- Холодна зустріч. Мені подобається.

Двері зі стукотом відчиняються, і влітає Барб, від чого ми підстрибуємо, здивовані несподіваним галасом.

- Вілле Ньюмен! Ти що тут робиш? Тобі не можна йти з третього поверху після того, що ти утнув на тому тижні!

Я озираюся на дівчину.

- Ось і маеш. Ім'я до твого маленького психологічного портрета. А твое як?

Вона гнівно зиркає на мене, швиденько натягуючи маску знов на рота, доки Барб не помітила.

- Я тебе ігнорую.

Непогано. Пай-дівчинка має норів.

- І явна улюбленка вчительки.

- Шість кроків, завжди! Ви обое знаєте правила!

Я усвідомлюю, що стою надто близько, і відступаю на крок, коли наближається Барб, вриваючись у напружений простір між нами. Звузивши очі, озирається на мене.

- Що це ти тут робиш?

- М-м, - кажу я, вказуючи на оглядове вікно. - Дивлюся на немовлят.

Вона явно не вважає це кумедним.

- Ану марш до своєї палати. Де твоя маска?

Я підіймаю руку й торкаюся свого неприкритого обличчя.

- Стелло, дякую, що твоя маска на тобі, - каже Барб.

- П'ять секунд тому не було, - бурмочу я.

Стелла гнівно зиркає на мене понад головою Барб, і я широко всміхаюсь у відповідь.

Стелла.

Її звати Стелла.

Не можу допустити, щоб Барб і справді виставила мене, тож вирішую забиратися звідси. Наразі з мене вже досить доган.

– Веселіше, Стелло, – кажу я, відстрибуючи до дверей. – Таке життя. Ти й не помітиш, як воно скінчиться.

Я прямую за двері, через міст і крізь крило С. Замість того щоб повертатися довгим шляхом, застрибую в значно хиткіший непрозорий ліфт, котрий відшукав два дні тому. Той випльовує мене просто біля поста медсестер на моєму поверсі, де Джулі читає, схилившись над якимись паперами.

– Гей, Джулі, – кажу я, спираючись на стійку й беручи олівець.

Вона кидає погляд угору, швиденько дивиться на мене, перш ніж знов опустити очі на папери в її руках.

– Що це ти задумав?

– Е, вештаюся лікарнею. Дістаю Барб, – кажу я, знизуючи плечима і ялозячи в пальцях олівець. – Вона така злюка.

– Вілле, вона не злюка, вона просто, знаєш...

Дивлюся на неї.

– Злюка.

Вона спирається на медсестринську стійку, поклавши руку на свій надзвичайно вагітний живіт.

– Жорстка. Правила важливі. Особливо для Барб. Вона не ризикуватиме.

Я озираюся й бачу, як двері в кінці коридору знову широко відчиняються і звідти виходять Барб і пай-дівчинка власною особою.

Очі Барб звужуються, коли вона дивиться на мене, і я з невинним виглядом знизую плечима.

– Що? Я говорю до Джулі.

Вона пирхає, і вони вдвох проходять коридором до кімнати Стелли. Стелла поправляє маску, озираючись на мене, і на крихітну мить зустрічається зі мною очима.

Я зітхаю, дивлячись їй услід.

– Терпіти мене не може.

– Котра з них? – уточнює Джулі, простеживши за моїм поглядом у коридор.

Двері палати Стелли зачиняються за ними двома, і я озираюся на Джулі.

Та дивиться на мене поглядом, який я бачив мільйон разів, відколи потрапив сюди. Її блакитні очі наповнені сумішшю «Збожеволів?» і чогось близького до турботи.

Утім, здебільшого це таки «Збожеволів?»

– Навіть не думай про це, Вілле.

Я кидаю погляд на теку, що лежить перед нею, і в око впадає ім'я у верхньому лівому кутку.

Стелла Грант.

– Гаразд, – кажу я, наче нічого особливого не сталося. – Добраніч.

Простую до палати 315, куди дістаюся захеканий, з повним горлом і легенями слизу й болем у грудях після вилазки. Знав би, що доведеться мало не марафон бігти по всій лікарні, може, потурбувався би прихопити з собою концентратор кисню.

Ех, кого я обманюю?

Дивлюся на годинник, переконуючись, що минула година, і відчиняю двері. Вмикаю світло, помічаю згорнуту записку від Гоуп і Джейсона на стандартних крохмально-білих лікарняних простирадлах.

Як романтично з їхнього боку.

Намагаюся не засмучуватись, що вони вже пішли. Мама витягла мене зі школи й перевела на домашнє навчання в режимі міжнародного туризму по лікарнях, відколи вісім місяців тому в мене знайшли бактерію В. серасія. Наче до того мое життя вже не обіцяло бути сміховинно коротким, В. серасія відгризе від нього ще величезний шмат, зруйнувавши й без того хрінову легеневу функцію швидше, ніж це вже відбувалось. І не бачити тобі нових легень, якщо у тебе всередині лютує бактерія, яку жодні антибіотики не беруть.

Але «невиліковний» – то для моеї матері лише припущення, і вона рішуче налаштована знайти рятівне лікування, наче голку в скирті сіна. Навіть якщо для цього доведеться відрізати мене від усіх.

Принаймні ця лікарня за півгодини їзди від Гоуп і Джейсона, тож вони можуть регулярно відвідувати мене й тримати в курсі всього, що я пропускаю в школі. Відколи я підхопив В. серасія, почуваюся так, наче вони єдині, хто не поводитьься зі мною, як із лабораторним щуром. Вони завжди такі були – може, тому ми так ідеально ладнаємо між собою.

Я розгортаю записку і бачу в ній сердечко та написане охайним почерком Гоуп «Скоро побачимось! За два тижні тобі стукне аж 18! Гоуп і Джейсон». І це викликає в мене усмішку.

«Аж 18». Ще два тижні – і я сам собі голова. Я покину це останнє клінічне випробування й цю лікарню і зможу зробити хоч щось у своєму житті, замість

того щоб дати матері змарнувати його.

Більше ніяких лікарень. Ніяких стирчань у вибілених будівлях по всьому світові, доки лікарі випробовують на тобі засіб за засобом, жоден з яких не діє.

Якщо вже помирати, хотілося б спочатку справді пожити.

А вже потім я помру.

Кидаю погляд на сердечко, думаючи про той фатальний останній день. У якомусь поетичному місці. Може, на пляжі. Чи на човні десь на Міссісіпі. Аби тільки без стін. Я міг би замалювати пейзаж, зробити свою останню карикатуру, на якій показую середній палець всесвіту, а тоді кусаю великий.

Я жбурляю записку на ліжку, оглядаю простирадла і навіть злегка нюхаю їх для певності. Крохмаль і відбілювач. Звичайні лікарняні пахощі. Добре.

Опускаюся в рипуче шкіряне лікарняне крісло-гойдалку біля вікна й відсуваю вбік купу кольорових олівців і альбомів, дістаючи ноутбук з-під стосу ксерокопій політичних карикатур 40-х років, на які колись рівнявся. Відкриваю браузер і набираю в гуглі «Стелла Грант», на багато не розраховуючи. Вона схожа на тих дівчат, що мають лише максимально приватні сторінки у фейсбуку. Чи галіміий твітер-акаунт, де вона репостить меми про те, як важливо мити руки.

Однак перший результат – це сторінка в YouTube під назвою «Не зовсім таємний КФ-щоденник Стелли Грант», повна не менш як сотні відео давниною від шести років чи близько того. Примружуюся – назва сторінки здається на диво знайомою. О Боже мій, це ж той нещасний канал, посилання на який скинула мені мати кілька місяців тому, намагаючись заохотити мене серйозно ставитись до лікування.

Може, якби я знав, що на вигляд вона така...

Прокручую вниз до першого запису, пучкою клацаю на відео маленької Стелли з повним ротом металу й кінським хвостиком. Намагаюся не розсміятися. Цікаво, які тепер на вигляд її зуби, – я ж бо ніколи не бачив її усмішки.

Мабуть, дуже гарні. Вона явно з тих, хто справді ставить собі на ніч зубний фіксатор, замість того щоб лишати його збирати пил на полиці у ванній.

Здається, мій навіть додому від ортодонта не доїхав.

Вмикаю гучність, і її голос ллється з моїх динаміків.

– Як усі фіброзники, я народилася смертельно хворою. Наші тіла виробляють забагато слизу, і цей слиз любить потрапляти в легені й спричиняти інфекції, змушуючи легені де-гра-ду-вати.

Маленька дівчинка затинається на великому слові, перш ніж яскраво всміхнутися на камеру.

– Зараз мої легені працюють на п'ятдесят відсотків.

Запис відстійний, а коли вона обертається, я впізнаю сходи, на яких вона стоїть, – це головний вхід до оцієї лікарні. Не дивно, що вона так добре знає всі стежки довкола. Вона все життя приїздила сюди.

Я всміхаюся маленькій дівчинці у відповідь, хоча цей запис – найдешевше з усього, що я будь-коли бачив. Вона сідає на сходах, глибоко вдихає.

– Докторка Гемід каже, такими темпами мені потрібна буде пересадка легень ще до того, як я піду до старшої школи. Пересадка мене не зцілить, але дасть більше часу! Хотіла б я мати ще кілька років, якщо тільки мені пощастить їх отримати!

Знайшла кому про це розповідати, Стелло.

Вона хоча б має шанс.

Розділ 3

Стелла

Я натягаю синій віброжилет, застібаючи на тулубі з допомогою Барб. Він нестерпно нагадує рятувальний жилет, якщо не враховувати вимикача, що стирчить із нього. На крихітну мить я дозволяю йому побути рятувальним жилетом і виглядаю у вікно, уявляючи себе в Кабо на човні з Мією й Камілою, у вечоровому сонці, що сяє над обрієм.

Крики чайок, піщаний пляж вдалині, по пояс оголені серфери – а тоді мимохить думаю про Вілла. Моргаю, і Кабо блякне, а перед очима проступають голі дерева за вікном.

– Отже, Вілл. То він фіброзник? – питаю я, хоч це очевидно.

Барб допомагає мені застібнути останній ремінь. Відтягую плече жилета, щоб той не муляв мою худу ключицю.

– Фіброзник, і це ще не все. В. серасія. Він учасник нового випробування цевафломаліну. – Вона нагинається, вмикає апарат і дивиться на мене.

Мої очі розширюються, і я дивлюся на свій величезний тюбик антисептика для рук. Я була так близько до нього, а в нього В. серасія? Це ж практично смертний вирок для людей з КФ. Пощастить йому, якщо протягне ще кілька років.

І це якщо він дотримуватиметься режиму так само невідступно, як я.

Жилет починає вібрувати. Сильно. Відчуваю, як слиз у легенях потроху розсіюється.

– Підхопиш таке – і можеш зробити ручкою своєму шансу на нові легені, – додає вона, пильно дивлячись на мене. – Тримайся подалі.

Я киваю. Авжеж, саме так я і збираюся чинити. Мені потрібен той додатковий час. До того ж цей хлопець надто зациклений на собі, щоб бути мені до смаку.

– Випробування, – починаю я, дивлячись на Барб і підіймаючи руку, щоб зробити паузу в розмові, адже кашляю згустком слизу.

Вона схвально киває й простягає мені типове блідо-рожеве судно. Я спльовую в нього й витираю рот, перш ніж заговорити.

– Які в нього шанси?

Барб видихає, хитає головою, а вже тоді зустрічається зі мною очима.

– Ніхто не знає. Препарат надто новий.

Однак по її очах зрозуміло все. Ми замовкаємо, і лише апарат пихкає – жилет усе вібрує.

– Готово. Треба щось, перш ніж я піду?

Усміхаюся, благально дивлячись на неї.

– Молочний коктейль?

Вона заковує очі, вперши руки в боки.

– Я що тепер, покоївка?

– Треба ж користатися перевагами, Барб! – кажу я, і вона сміється.

Вона йде, і я сідаю знов, усім тілом здригаючись під дією віброжилета. Мої думки блукають, і я пригадую обличчя Вілла, що відбивається у склі ВНІТ, коли він стоїть позаду мене з зухвалою посмішкою на обличчі.

В. серасія. Жорстоко.

Але розгулювати лікарнею без маски? Не дивно, що він узагалі її підчепив, з отакими витівками. Скільки разів я бачила в лікарні цей тип людей – злічити не можу. Недбалі бунтівники в дусі «Хороброго серця», відчайдушно намагаються кинути виклик своєму діагнозу, доки всьому не настане кінець. Це навіть не оригінально.

– Гаразд, – каже Барб, зі своєї королівської щедрості принісши не один, а два молочні коктейлі. – Будеш зайнята цим трохи.

Вона ставить їх на стіл біля мене, і я всміхаюся її знайомим темно-карим очам.

– Дякую, Барб.

Вона киває, м'яко торкаючись моєї голови, перш ніж вийти за двері.

– Добраніч, дитинко. Побачимося завтра.

Я сідаю, дивлячись у вікно, і знов і знов кашляю слизом, поки жилет працює над очищенням моїх повітряних шляхів. На очі потрапляють малюнок із легенями й фотографія, вивішена поряд. Біль, ніяк не пов'язаний з лікуванням, наростає в грудях, щойно я пригадую своє справжнє ліжко. Батьків. Еббі. Беру телефон і бачу повідомлення від тата. Це фотографія старої акустичної гітари, що притулилась до старої тумбочки в його новій квартирі. Цілий день він настроював її після того, як я наполягла, щоб він зробив це замість везти мене до лікарні. Він удав, що не відчув при цьому полегшення, а я так само вдала, що мене відвезе мама, аби він не почувався винним.

Багато було вдавання після найбезглуздішого розлучення всіх часів.

Півроку минуло, а вони й досі не можуть бачити одне одного.

Чомусь від цього я нестерпно хочу чути його голос. Відкриваю його контакти в телефоні й уже майже тисну зелену кнопку виклику, але в останню мить вирішую цього не робити. Я ніколи не телефоную в перший день, а оцей кашель, спричинений віброжилетом, лише стурбує його. Він і так щогодини надсилає мені повідомлення, аби переконатися, що я в порядку.

Не хочу турбувати батьків. Не можу.

Краще просто дочекатися ранку.

Наступного ранку я розплющую очі й шукаю те, що розбудило мене. Бачу, як телефон шумно вібрує на підлозі, сам собою впавши зі стола. Скоса поглядаю на склянки з-під коктейлів і гору порожніх чашок з-під шоколадного пудингу, що займають практично все місце. Не дивно, що телефон упав.

Якщо ми на шістдесят відсотків складаємося з води, то на решту сорок я вже майже пудинг.

Зі стогоном перехилиюся через ліжку, щоб узяти телефон, і гастротрубка смикається, обпікаючи болем. М'яко торкаюся боку, підіймаю футболку, щоб відімкнути її, і з подивом бачу, що шкіра навколо трубки ще більш почервоніла й запалена, ніж раніше.

Це недобре. Зазвичай подразнення зникають від незначної кількості фуцидину, але той, що я нанесла вчора, явно не дав жодних змін.

Накладаю більшу грудку мазі, сподіваючись, що це допоможе, і додаю до списку завдань простежити за цим, а потім переглядаю сповіщення. На мене чекають двійко «штурханців» від Мії та Каміли, що сідають на ранковий літак, сонні, але щасливі. Батьки обоє написали мені, щоб дізнатися, як я спала, чи добре облаштувалася, з проханням зателефонувати, коли прокинусь.

Я вже збираюся відповісти обом, коли телефон вібрує, і я торкаюсь екрана, щоб відкрити повідомлення від По: «Прокинулась?»

Швиденько набираю відповідь, питаючи, чи не хоче він поснідати зі мною, як завжди, за двадцять хвилин, а тоді відкладаю телефон і спускаю ноги з ліжка, щоб узяти ноутбук.

Менше ніж за секунду телефон гуде відповіддю: «Та-ак!»

З усмішкою натискаю кнопку виклику медсестри на ліжку. Привітний голос Джулі прорізається в динаміку:

– Доброго ранку, Стелло! Все гаразд?

– Еге. Можна мені зараз поснідати? – питаю я, вмикаючи ноутбук.

– Буде зроблено!

Час на ноутбуку показує 9: 00, і я підтягую до себе візок із ліками, дивлячись на жменьки пігулок, розкладених за кольором учора. Всміхаюся до себе, усвідомлюючи, що завтра о цій порі, коли бета-версія застосунку буде повністю готова й запрацює, мені на телефон прийде нагадування прийняти ранкові пігулки і точна доза, в якій треба вжити кожну з них.

Майже рік кропіткої праці, і нарешті все збирається до купи. Застосунок по всіх хронічних захворюваннях, доповнений медичними картками, графіками й інформацією з дозування.

Я приймаю свої пігулки й відкриваю скайп, продивляюся список контактів, щоб дізнатися, чи батьки в мережі. Біля татового імені горить маленька зелена цятка, тож я натискаю кнопку виклику й чекаю впродовж шумного дзвінка.

На екрані з'являється його обличчя – він опускає окуляри в товстій оправі на втомлені очі. Я помічаю, що він досі в піжамі, його сивувате волосся стирчить в усіх напрямках, а під спину підкладена пухка подушка. Тато завжди рано вставав. Щоранку підіймався з ліжка до сьомої тридцять, навіть у вихідні.

Тривога поволі все міцніше стискає мене зсередини.

– Тобі треба поголитися, – кажу я, вдивляючись у незвичну щетину на його підборідді.

Він завжди бував чисто виголеним, не враховуючи борідки, яку носив однієї зими, коли я ходила до початкової школи.

Він усміхається, потираючи своє неохайне підборіддя.

– А тобі – нові легені. Що, з'їла?

Я закочую очі, а він сміється з власного жарту.

– Як минув концерт?

Він знизує плечима.

– А, ти ж знаєш.

– Я рада, що ти знову виступаєш! – бадьоро кажу я, всіма силами намагаючись мати перед ним добрий вигляд.

– Хворе горло одужує? – питає він, кидаючи на мене стривожений погляд.

Я киваю, ковтаючи на знак того, що запалення в моєму горлі починає відступати.

– Уже в мільйон разів краще!

Його очі сповнюються полегшенням, і я швидко змінюю тему, перш ніж він знову почне розпитувати про лікування.

– Як твоя нова квартира?

Він дарує мені найяскравішу усмішку.

– Блиск! Там є ліжко і ванна!

Його усмішка повільно згасає, і він знизує плечима.

– Ось майже і все. Упевнений, житло твоєї мами краще. Вона завжди вміла створити домашню атмосферу будь-де.

– Може, якби ти просто зателефонував їй...

Він хитає головою й перериває мене.

– Проїхали. Серйозно, все добре, серденько. Квартира прекрасна, і в мене є ти й моя гітара! Що ще мені треба?

Мій шлунок стискається, але у двері стукають, і входить Джулі з темно-зеленою тацею в руках, повною їжі.

Тато бачить її й розквітає.

– Джулі! Ти як?

Джулі ставить тацю й демонструє йому свій животик. Для тієї, яка останні п'ять років твердила, що ніколи не матиме дітей, їй до смішного не терпиться їх мати.

– Бачу, ти зайнята, – каже тато, широко всміхаючись.

– Поговоримо пізніше, тату, – я переводжу курсор на кнопку завершення дзвінка. – Люблю тебе.

Він салютує мені, і розмова обривається. Запах яєць і бекону підіймається від тарілки, а поряд із нею на таці стоїть велетенський шоколадний коктейль.

– Ще що-небудь треба, Стел? Товариство?

Я кидаю погляд на її вагітний живіт і хитаю головою, відчуваючи, як несподівана хвиля зневаги заповнює мої груди. Я люблю Джулі, але я справді не в настрої обговорювати її нову маленьку сім'ю, коли моя розпадається.

– Зараз зателефонує По.

Мій ноутбук дзеленчить – саме вчасно, – і на екрані вистрибує фотографія По і зелений символ слухавки. Джулі потирає живіт, дивлячись на мене чудним поглядом, а тоді напружено, збентежено всміхається.

– Гарзд. Приємного вам часу!

Я натискаю кнопку «прийняти», і на екрані повільно проступає обличчя По з густими чорними бровами поверх знайомих теплих карих очей. Він постригся, відколи я бачила його востаннє. Коротше. Охайніше. Він усміхається мені від вуха до вуха, і я намагаюся всміхнутись у відповідь, але зрештою виходить щось більше схоже на гримасу.

Я не можу викинути з голови образ батька. Такий сумний і самотній, у ліжку, і все одно зморшки на його обличчі глибокі й сповнені виснаження.

А я навіть не можу відвідати його.

– Привіт, мамі[3 - Матусю! (Ісп.)]! Вигляд у тебе ФІГОВИЙ, – каже він, відставляючи свій молочний коктейль і мружачись на мене. – Знов накидаєшся своїми шоколадними пудингами?

Я знаю, що в цьому місці маю засміятися, та, схоже, вже витратила свій денний ліміт удавання. А ще навіть не пів на десяту.

По хмуриться:

– Отакої. Що сталося? Це через Кабо? Знаєш, обгоріти на сонці – не жарт.

Я відмахуюсь і натомість підіймаю тацю, наче іграшку, щоб показати По мій «сніданок лісоруба». Яечня, бекон, картопля й молочний коктейль! Звичайна річ для наших побачень за сніданком.

По дивиться на мене з викликом, наче мені не вдасться так просто змінити тему, але не може у відповідь не підняти свою й продемонструвати мені ідентичний сніданок – ось тільки його яечня гарно прикрашена цибулею-різанцем, петрушкою і... Стривайте.

Ні фіга собі, трюфелі!

– По! Де ти трюфелі доп'яв?

Він підводить брови, всміхаючись.

– Треба з собою приносити, міја[4 - Доню моя! (Ісп.)]! – каже він і переміщує веб-камеру, щоб показати візок для ліків, перетворений на ідеально впорядковану полицю зі спеціями. Замість пляшечок із пігулками він уставлений банками та особливими приправами й стоїть під капличкою його улюбленого скейтбордиста Пола Родрігеса й всієї колумбійської збірної з футболу. Типовий По. Їжа, скейтбординг і f?tbol – три його БЕЗУМОВНО улюблені речі.

У нього на стіні висить стільки футболок, що вистачить одягти всіх фіброзників на цьому поверсі й створити поганеньку, серцево-судинно-кволу збірну.

Камера хитається до нього, і я бачу груди Гордона Ремзі, що визирають з-за його спини.

- Але спочатку – наші закуски!

Він підіймає жменю таблеток креону, що допоможе нашим тілам перетравити їжу, яку ми зараз з'їмо.

- Найкраща частина кожної трапези! – саркастично кажу я, набираючи в руку червоно-білих таблеток з маленької пластикової чашечки біля моєї таці.

- Отже, – каже По, проковтнувши останню зі своїх. – Якщо вже ти небалакуча, поговоримо про мене. Я сам! Готовий до...

- Ти порвав з Майклом? – сердито питаю я. – По!

По робить глибокий ковток молочного коктейлю.

- Може, це він порвав зі мною.

- Справді?

- Так! Гарзд, це було взаємно, – каже він, а тоді зітхає й хитає головою. – Байдуже. Я порвав із ним.

Я хмурюся. Вони ідеально підходили один одному. Майкл любив скейтбординг і вів надзвичайно популярний блог про їжу, за яким ревно стежив По три роки, перш ніж вони познайомилися. Він був не такий, як інші, з ким зустрічався По. У певному сенсі старший, хоча йому щойно виповнилося вісімнадцять. А найважливіше – з ним По ставав інакшим.

- Він тобі дійсно подобався, По. Я гадала, він – той самий.

А мала б здогадатися. По міг би книгу написати про страх серйозних стосунків. Що, втім, ніколи не зупиняло його в пошуку чергового романтичного захоплення. До Майкла був Тім, тиждень по тому може бути Девід. І, чесно кажучи, я трохи заздрю йому з його шаленими романами.

Я ніколи раніше не закохувалася. Тайлер Пол явно не рахується. Та якби я й мала шанс, зустрічатися з кимось – це ризик, якого я зараз не можу собі дозволити. Треба лишатися зосередженою. Лишатися живою. Отримати донорські легені. Зменшити батьківське горе. Це практично робота на повну ставку. І в ній точно немає нічого сексуального.

– Ну а він не той, – каже По з таким виглядом, ніби нічого особливого не сталося. – Коротше, до біса його, правильно?

– Ну, в тебе з ним принаймні щось було, – кажу я, знизуючи плечима, доки длубаюся у своїй яечні.

Бачу перед собою багатозначну посмішку Вілла, коли вчора сказала йому, що в мене вже був секс. Козел.

По сміється, сьорбнувши молочного коктейлю, але вдавлюється й починає задихатись. Монітори життєвих показників по той бік ноутбука завивають, доки він намагається вдихнути.

О Господи. Ні, ні, ні. Я підстрибую.

– По!

Відштовхую ноутбук і вибігаю в коридор, коли на посту медсестер лунає сигнал тривоги. Кожна пора мого тіла заповнена страхом. Чийсь голос вигукує:

– Кімната 310! Рівень кисню в крові небезпечно падає. Падає!

Падає. Він не може дихати, не може дихати.

– Він задихається! По задихається! – кричу я, і мої очі наповнюються сльозами.

Я лечу по коридору слідом за Джулі, натягуючи маску на ходу. Вона вривається у двері попереду мене й заходить перевіряти монітор, що пищить. Я боюся глянути. Боюся побачити, як По страждає. Боюся побачити По...

В порядку.

Він уже в порядку, сидить у своєму кріслі так, наче нічого не трапилось.

Полегшення охоплює мене, і я вкриваюся холодним потом, доки він переводить погляд з мене на Джулі й з боязким виразом обличчя підіймає свій сенсор на пальці.

– Вибачте! Він злетів. Я не примотав його знову після душу.

Повільно видихаю, усвідомлюючи, що весь цей час затамовувала подих. Що важкувато зробити, коли твої легені ледве працюють.

Джулі притуляється до стіни, явно шокована не менше за мене.

– По. Господи. Коли твій датчик кисню ось так падає... – вона хитає головою. – Просто надінь його знову.

– Мені він більше не потрібен, Джул, – каже він, дивлячись на неї. – Дозволь, я його зніму.

– У жодному разі. Зараз твої легені ні на що не годяться. Ми мусимо пильнувати за твоїм станом, тож ти маеш надіти цю штукенцію.

Вона глибоко вдихає й простягає шматок клейкої стрічки, щоб він міг примотати сенсор на місце.

– Будь ласка.

Він голосно зітхає, але знов приєднує датчик на кінчику пальця до датчика кисню в крові, який носить на зап'ястку.

Я киваю, нарешті переводячи подих.

– Я згодна, По. Не знімай його.

Він мигцем дивиться на мене, примотуючи сенсор до середнього пальця, і з посмішкою демонструє його мені.

Я закриваю очі, кидаючи погляд у коридор на двері того покидька: 315. Попри метушню, двері міцно зачинені, з-під них видно світло. Навіть носа не висуне переконатися, що в усіх усе добре? Весь поверх піднявся, наче за перекликом, усі повідчиняли двері, аби пересвідчитися, що все гаразд. Я смикаюся й пригладжую волосся, озираючись назад на По, – вчасно, щоб побачити, як той підіймає брови.

– Що, намагаєшся бути гарною для когось?

– Не кажи дурниць.

Я зиркаю на нього і на Джулі, коли ті кидають цікаві погляди в мій бік. Вказую на його іжу.

– Ти от-от змарнуєш кілька чудових трюфелів, бо вони опиняться в холодній яечні, – кажу, а тоді поспішаю назад коридором, щоб завершити наш сніданок у чаті.

Що більша відстань між мною і кімнатою 315, то краще.

Розділ 4

Вілл

Я сонно тру очі, клацаючи на інше відео. Тарілка недоїденої яечні з беконом стоїть охолола поряд на столі. Цілу ніч я не спав – переглядав відео, одне за одним. Марафон Стелли Грант, хоч і з галімім фіброзним контентом.

Продивляючись список відтворення, клацаю на наступному.

Це – торішне, зі сміховинно тьмяним освітленням, якщо не зважати на яскравий спалах телефонної камери. Схоже на благодійний захід, що відбувається в затемненому барі. Над сценою висить величезний банер зі словами: «ВРЯТУЙ ПЛАНЕТУ – ПІДТРИМАЙ ДЕНЬ ЗЕМЛІ».

Камера зосереджується на чоловікові, який грає на акустичній гітарі, буденно сидячи на дерев'яному стільці, поки дівчина з кучерявим темно-русявим волоссям співає. Я впізнаю їх обох з усіх відео, що переглянув.

Стеллин батько та її сестра Еббі.

Об'єктив розвертається до Стелли, яка широко всміхається – її зуби білі й рівні, як я й очікував. Вона нафарбована, і я кашляю від подиву – настільки інакший у неї вигляд. Але не через макіяж. Вона щасливіша. Спокійніша. Не така, як була в нашу особисту зустріч.

Навіть носова трубка їй личить, коли вона так усміхається.

– Тато і Еббі! Крадуть мое шоу! Якщо я помру до двадцяти одного, принаймні я побувала в барі.

Вона розвертає камеру, щоб показати старшу жінку з таким самим довгим руським волоссям, що сидить поряд із нею за яскраво-червоним столиком.

– Привітайся, мамо!

Жінка махає рукою, широко всміхаючись у камеру.

Повз їхній столик проходить офіціантка, і Стелла жестом підкликає її.

– А, так. Мені бурбон, будь ласка. Нерозбавлений.

Я хмикаю, коли її мати викрикує:

- Ні, нізащо!

- О, гарна спроба, Стелло, - зі сміхом кажу я, коли спалахує яскраве світло, осяваючи їхні обличчя.

Пісня на задньому плані завершується, і Стелла починає шалено аплодувати, розвертаючи камеру, щоб видно було її сестру Еббі, яка всміхається їй зі сцени.

- Отже, моя маленька сестричка Стелла сьогодні тут, - каже Еббі, вказуючи прями́сінько на Стеллу. - Наче боротьби за власне життя їй не досить, вона збирається ще й планету рятувати! Ходи сюди, покажи ім, на що здатна, Стелло!

Голос Стелли лунає крізь динаміки, збентежений і приголомшений:

- Е-е, то ви це спланували?

Камера знов обертається до її матері, яка всміхається. Еге.

- Ну ж бо, дитинко. Я зніматиму! - каже її мати, і все випадає з фокуса - Стелла передає їй телефон.

Усі в залі підбадьорюють її, коли вона тягне свій переносний кисневий концентратор на сцену, з допомогою Еббі маневрує по сходах і входить у світло прожекторів. Нервово поправляє носову трубку, доки тато подає їй мікрофон, а тоді вона розвертається до юрби зі словами:

- Це для мене вперше. Принаймні перед публікою. Не смійтеся!

І, звичайно, всі сміються, включно зі Стеллою. Ось тільки її сміх пронизаний хвилюванням.

Вона боязко озирається на сестру. Еббі щось каже їй, що мікрофон ловить лише частково.

- Бушель і ще трішки[5 - Бушель - міра об'єму, що застосовується для сипких товарів, дорівнює приблизно 36 літрам (трьом відрам).].

І що це означає?

Однак це діє, і хвилювання на обличчі Стелли як рукою знімає.

Її тато починає бренькати на гітарі, і я собі мугикаю разом з ними, перш ніж мій мозок упізнає, що вони співають. Усі в залі гойдаються в такт, хитаючи головами вліво-вправо, відстукуючи ногами.

– Чула я, таємна є струна...

Вау. Вони обидві вміють співати.

Її сестра хизується своїм чистим, сильним і могутнім голосом, тоді як у Стелли – прозорий і м'який, плинний – у всіх розуміннях.

Я натискаю паузу, коли камера знімає великим планом обличчя Стелли, і всі її риси оживають у сяйві прожектора. Безтурботна, усміхнена і щаслива там, на сцені, поряд із сестрою й батьком. Цікаво, чому вчора вона була така... скута.

Запускаю пальці у волосся, вдивляючись у її довгі коси, в тінь від її ключиці, в блиск її карих очей, коли вона всміхається. Від адреналіну колір приливає до її обличчя, і щоки мають яскравий, пожвавлений рожевий колір.

Не брехатиму. Вона гарна.

Справді гарна.

Я відводжу погляд і – постривайте-но... Бути не може. Підсвічую цифру курсором.

– Сто тисяч переглядів? Ви що, жартуєте?

Хто ця дівчина?

Менш ніж за годину мою першу після безсонної ночі дрімоту перервав сигнал тривоги в коридорі, а другу спробу пізніше зірвали мати й докторка Гемід,

вломившись до моєї палати з вечірнім візитом. Утомлений, я придушую позіхання і втуплюю погляд у порожній двір, звідки холодні вітри й прогнозований сніг заганяють усіх усередину.

Сніг. Принаймні є на що чекати.

Притуляюся головою до прохолодного скла, з нетерпінням очікуючи, доки світ довкола вкриє білою ковдрою. Я не торкався снігу, відколи мати вперше здала мене до найкрутішого лікувального закладу як морську свинку для дослідів ліків проти В. серасія. То було у Швеції, і цю штуку вдосконалювали вже років п'ять.

Вочевидь, «вдосконалили» недостатньо, бо тижні за два я повернувся від них додому зовсім ніякий.

Наразі я мало що пригадую з тодішнього перебування в лікарні. З більшості своїх лікарняних подорожей пам'ятаю лише білий колір. Білі лікарняні простирадла, білі стіни, білі лабораторні халати – усе зливається. Та все ж пригадую кучугури снігу, які намело під час мого перебування там – так само білі, тільки гарні, не такі стерильні. Справжні. Я мріяв поїхати кататися в Альпах, чорт би забрав ту легеневу функцію. Але єдиний сніг, якого мені вдалося торкнутися, був на даху орендованої матір'ю автівки.

– Вілле, – суворий голос матері прорізається крізь марення про білий порох. – Ти слухаєш?

Вона знущається?

Я повертаю голову й дивлюся на неї та докторку Гемід, киваю, мов китайський бовванчик, хоч за весь цей час не чув жодного слова. Вони постійно торочать про результати мого першого тесту, відколи я розпочав випробування десь тиждень тому, і, як завжди, нічого не змінилося.

– Нам треба бути терплячими, – каже докторка Гемід. – Перший етап клінічних випробувань на людях розпочався лише півтора року тому.

Я не зводжу очей з матері, дивлячись, як вона поспішно киває, і її коротка білява стрижка рухається вгору-вниз під слова лікарки.

Цікаво, за скільки ниточок їй довелося смикнути й скільки грошей викинути, щоби втягнути мене в це.

– Ми відстежуємо його стан, але Вілл має нам допомогти. Має звести до мінімуму всі мінливі чинники у своєму житті, – очі лікарки зосереджуються на мені, тонке обличчя стає серйозним. – Вілле. Ризик перехресної інфекції тепер іще вищий, тож...

Я перериваю її:

– Не кашляти на інших фіброзників. Зрозуміло.

Її чорні брови насуплено сходяться.

– Не наближатися до них на відстань витягнутої руки. Заради їхньої безпеки і твоєї.

Я глузливо підіймаю руку, декламуючи слова, що, мабуть, уже стали девізом усіх фіброзників:

– Шість кроків завжди.

Вона киває.

– Ти зрозумів.

– Я зрозумів лише те, що в мене В. серасія, отже, вся ця розмова тупа й безглузда.

Найближчим часом нічого не зміниться.

– Немає нічого неможливого! – з ентузіазмом каже докторка Гемід.

Мати закушує вудила:

– Я вірю в це. Ти теж маєш вірити.

Я видаю якнайширшу усмішку й підіймаю великий палець, а тоді перевертаю його донизу й хитаю головою, зганяючи усмішку з обличчя. Це така туфта.

Докторка Гемід прокашлюється, дивлячись на мою матір.

– Гаразд. Залишаю це вам.

– Дякую, докторко Гемід, – каже мати й завзято тисне їй руку, наче щойно підписала контракт для свого найнадокучливішого клієнта.

Докторка Гемід наостанок усміхається мені тонкими губами, а тоді йде. Мати обертається й дивиться на мене. Її блакитні очі пронизують наскрізь, голос лунає колюче.

– Мені коштувало величезних зусиль включити тебе до цієї програми, Вілле.

Якщо під «зусиллями» розуміти виписаний чек на суму, за яку можна послати до коледжу маленьке село, то вона, безумовно, доклала зусиль, достатніх, щоб зробити з мене лабораторну пробірку.

– Чого ти хочеш? Подяки за те, що запхала мене до чергової лікарні, змарнувавши ще більше мого часу? – я встаю й підходжу до неї, зазираючи в обличчя. – За два тижні мені буде вісімнадцять. Я офіційно стану дорослим. Ти більше не триматимеш мене у вузді.

На мить вона здається приголомшеною, а тоді її очі звужуються. Вона хапає зі стільця біля дверей свій плащ із останньої колекції Prada, натягує його й на ходу озирається на мене.

– Побачимось на твоєму дні народження.

Я притуляюся до дверей, дивлячись їй услід, доки її підбори цокають геть по коридору. Вона зупиняється біля поста медсестер, де Барб гортає якісь папери.

– Барб, так? Дозвольте, залишу вам мій мобільний, – чую я, доки вона відкриває сумочку й дістає звідти гаманець. – Якщо цевафломалін не подіє, Вілл може

стати... ще тим подарунком.

Барб нічого не відповідає, і тоді вона дістає з гаманця візитівку.

– Він уже так часто розчаровувався й очікує розчарування знов. Якщо не слухатиметься, зателефонуєте мені?

Вона кидає візитівку на стіл, а поверх неї жбурляє сотню, наче це якийсь шикарний ресторан, а я – столик, біля якого треба упадати.

Вау. Це просто круто.

Барб витріщається на гроші, підіймаючи брови на мою матір.

– Це було не до речі, вам не здається? Вибачте. У нас так багато...

Її голос стихає, і я дивлюся, як Барб бере зі стола візитівку й гроші, зустрічаючи погляд матері з тією ж рішучістю, з якою дивиться на мене, коли змушує ковтати ліки.

– Не хвилюйтеся. Він у надійних руках.

Вона тицяє сотню назад у руку матері, ховає до кишені візитівку і дивиться повз матір, зустрічаючись очима зі мною.

Я знов прослизаю в палату, зачиняю за собою двері та обсмикую комір футболки. Підходжу до вікна, потім знов сідаю на ліжко, а тоді знов до вікна, розсуваю жалюзі – ці стіни починають тиснути на мене.

Треба вибратися назовні. Мені потрібне повітря, не наповнене антисептиком.

Ривком відчиняю двері шафи, щоб узяти толстовку, натягую її й видивляюся на пост медсестер – чи шлях вільний.

Жодних ознак присутності Барб чи моєї матері, але за столом сидить на телефоні Джулі, акурат між мною і вхідними дверима, якими я потраплю одразу на сходи –

єдині в будівлі сходи, що ведуть на дах.

Тихенько зачиняю двері й крадуся коридором. Намагаюся пригнутися нижче від медсестринської стійки, та коли чувак метр вісімдесят на зріст намагається прошмигнути не висовуючись, спритності в нього – як у зашореного слона. Джулі дивиться на мене, і я припадаю спиною до стіни, намагаючись злитися зі шпалерами. Вона дивиться на мене, звузивши очі, й віднімає телефон від рота.

– Куди це ти намилився?

Показую на пальцях, що йду.

Вона хитає головою, знаючи, що я ув'язнений на третьому поверсі, відколи минулого тижня заснув біля торговельних автоматів нагорі в корпусі 2, спричинивши розшук по всій лікарні. Я складаю руки в благальному жесті, сподіваючись, що розпач, який ллється з моєї душі, спонукає її передумати.

Спочатку нічого не виходить. Її обличчя лишається жорстким, погляд не змінюється. Потім вона закочує очі й жбурляє мені маску, перш ніж змахом руки відправити на волю.

Дякувати Богові. Понад усе мені зараз треба вшитися з цього вибіленого пекла.

Я підморгну їй. Принаймні вона справжня людина.

Виходжу з крила КФ, штовхаючи перед собою важкі двері на сходи й перестрибуючи через дві сходинки, хоча вже поверхом вище мої легені палають. З кашлем чіпляюся за металеві поручні, проминаю четвертий поверх, п'ятий, а потім шостий і нарешті підходжу до великих червоних дверей із прибитою величезною табличкою: «АВАРІЙНИЙ ВИХІД. ПІД ЧАС ВІДКРИТТЯ ДВЕРЕЙ СПРАЦЬОВУЄ СИГНАЛІЗАЦІЯ».

Дістаю з задньої кишені гаманець і виймаю щільно згорнутий долар, що зберігаю в ньому для таких випадків. Тягнуся нагору і втикаю банкноту у вимикач сигналізації на одвірку, аби сигнал не спрацював. Прочиняю двері, зовсім трохи, і крізь них вислизаю на дах.

Потім нахилиюся й закладаю гаманець між дверима та одвірком, аби ті не захряснулися в мене за спиною. Урок, засвоєний на гіркому досвіді.

Мою матір схопив би інфаркт, бачила б вона, як я заклинюю двері гаманцем Louis Vuitton, подарованим нею кілька місяців тому. Але це ідіотський подарунок для того, хто нікуди не ходить, окрім лікарняних кафетеріїв.

Хоча б під двері його можна підкласти.

Я встаю, глибоко вдихаю й машинально заходжуся кашлем, коли холодне, різке зимове повітря обпікає мені легені. Приємно, однак, бути надворі, а не сидіти замкненим в однотонних стінах.

Я потягуюся, підіймаючи погляд у блідо-сіре небо. Прогнозовані сніжинки нарешті повільно кружляють у повітрі, осідаючи на мої щоки й волосся. Повільно підходжу до краю даху та сідаю на крижаний камінь, звисивши ноги вниз. Видихаю, почувавшись так, ніби стримував цей видих, відколи опинився тут два тижні тому.

Усе звідси здається прекрасним.

Хоч у якій лікарні я опинявся, завжди знаходив спосіб вибратися на дах.

Я бачив паради з даху в Бразилії, людей, схожих на яскравих різнобарвних комах, які танцювали вулицями, дикі й вільні. Я бачив Францію, охоплену сном, Ейфелеву вежу, що яскраво сяяла вдалині, бачив, як тихо згасало світло у квартирах на третьому поверсі, а в небі ліниво проступав місяць. Я бачив каліфорнійські пляжі, воду, що простирається на довгі милі, людей, які вранці першим чином ніжаться в прекрасних хвилях.

Усі місця різні. Усі унікальні. Однакові лише лікарні, звідки я їх бачу.

У цьому місті життя – не свято, але в певному розумінні тут доволі затишно. Може, я мав би почуватися тут зручно, але мені тільки стає тривожніше. Мабуть, тому, що вперше за вісім місяців я там, звідки рукою сягнути до дому. Дому. Там, де Гоуп і Джейсон. Де мої колишні однокласники потроху підбираються до своїх випускних екзаменів, націлившись на обраний батьками навчальний заклад з

Ліги Плюща. Там, де моя спальня, де насправді лежить мое божевільне життя, пусте й непрожите.

Я стежу за фарами автівок, що проносяться трасою повз лікарню, за мерехтінням святкових вогнів на відстані, за дітьми, що, сміючись, катаються льодовим ставком біля маленького парку.

У цьому є дещо просте. Свобода, від якої сверблять пальці.

Пам'ятаю, як колись ми з Джейсоном каталися льодовим ставком трохи далі вулицею від його будинку і холод пробирав нас до кісток під час гри. Ми годинами пропадали там, влаштовували змагання, щоб перевірити, хто проїде далі не впавши, жбурляли один в одного сніжками й робили снігових янголів.

Ми розважалися на повну до останньої хвилини, коли невідворотно з'являлася мати й тягла мене в дім.

У лікарняному дворі засвічуються вогні, і, глянувши вниз, я бачу дівчину, яка сидить у своїй кімнаті на третьому поверсі й набирає щось на своєму ноутбуку, в парі навушників, зосереджена на екрані.

Постривайте.

Я примружуюся. Стелла.

Холодний вітер куйовдить мені волосся, і я надягаю капюшон, спостерігаючи за її обличчям, доки вона друкує.

Над чим узагалі вона може працювати? Це ж суботній вечір.

Вона була така інакша на тих відео, що я переглянув. Питаю себе, що змінилось. Усе через це? Через лікарняні справи? Пігулки, процедури й усі ці вибілені стіни, що тиснуть на тебе й повільно душать день за днем?

Я встаю, балансуючи на краю даху, і вдивляюся у двір на сім поверхів нижче, лише на мить уявивши невагомість, абсолютну невимушеність падіння. Бачу, як Стелла підіймає очі від скла, і наші погляди зустрічаються тієї ж миті, як вітер

вибиває з мене дух. Намагаюся вдихнути, щоби втягнути його назад, але мої нікчемні легені ледве приймають кисень.

Усе повітря, що мені вдається вдихнути, застрягає в горлі, і я починаю кашляти. Сильно.

Ребра ниють, за кожним разом кашель дедалі більше витягує повітря з легень, а очі починають сльозитися.

Нарешті я починаю опановувати це, але...

Моя голова йде обертом, зір по краях темніє.

Я смикаюся, переляканий, і ворущу головою, намагаючись зосередитися на червоних дверях виходу, чи на землі, чи на чому-небудь. Дивлюся на свої руки, благаючи, щоб чорнота розсіялась і світ знову проступив перед очима, і знаю, що до вільного падіння з краю даху – досі не більш як дюйм.

Розділ 5

Стелла

Я рвучко відчиняю двері на сходи й застібаю на собі куртку, дибаючи нагору. Серце гупає так гучно, що я ледве чую під собою власні кроки, біжучи по сходах.

Він, мабуть, з глузду з'їхав.

Я досі бачу, як він стоїть на краю даху, готовий зірватися з сьомого поверху й розбитися на смерть, і страх проступає в кожній рисі його обличчя. Нічого подібного до колишнього самовпевненого вишкіру.

Зі свистом долаю п'ятий поверх, лише на мить зупиняючись перевести подих і чіпляючись пітними долонями за холодні металеві поручні. Вдивляюся через сходи на горішній поверх, і в мене голова йде обертом. Хворе горло палає. Немає

навіть часу схопити кисневий концентратор. Лише два поверхи. Ще два. Змушую себе продовжувати шлях нагору, переставляючи ноги за командою: лівою, правою, лівою, правою, лівою, правою.

Нарешті видніються двері на дах, трохи прочинені під яскраво-червоною сигналізацією, готовою спрацювати.

Вагаючись, переводжу погляд із сигналізації на двері і назад. Але чому вона не спрацювала, коли Вілл відчинив двері? Зламана?

А тоді бачу. Складена доларова купюра утримує перемикач і не дає завити сигналізації, сповіщаючи всіх у лікарні, що якийсь довбень із кістозним фіброзом і суїцидальними нахилами вештається на даху.

Кінець ознакомительного фрагмента.

notes

Виноски

1

День незалежності США. (Тут і далі прим. перекл.)

2

38,9 градусів за Цельсієм.

3

Матусю! (Ісп.)

4

Доню моя! (Ісп.)

5

Бушель – міра об'єму, що застосовується для сипких товарів, дорівнює приблизно 36 літрам (трьом відрам).

Купить: https://tellnovel.me/ru/reychel_l-pp-nkott/za-p-yat-krok-v-do-kohannya

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купить](#)